

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 829/2015-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. decembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza prerokoval prijatú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], právne zastúpenej advokátom JUDr. Pavlom Torňošom, Advokátska kancelária, Tomášikova 50/D, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 190/2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDACTED], na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 190/2012 porušené boli.

2. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 448,02 € (slovom štyristoštyridsaťosem eur a dva centy), ktorú je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť na účet JUDr. Pavla Torňoša, Advokátska kancelária, Tomášikova 50/D, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 829/2015-11 zo 16. decembra 2015 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 190/2012 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplynulo najmä, že:

«(...) Porušovateľom základného práva sťažovateľa je všeobecný vecne a miestne príslušný súd konajúci vo veci samej, ktorým je Krajský súd Bratislava, Záhradnícka 10, 813 66 Bratislava, SR.

V občiansko-právnom konaní vo veci žalobcov/navrhovateľa: 1.) [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] a 2) [REDAKOVANÉ], bytom: [REDAKOVANÉ], obidvaja zast. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], SR proti žalovanému/odporcovi 1) [REDAKOVANÉ] (ďalej ako „odporca“) a vedľajšieho

účastníka Slovak Telecom, a.s. podali navrhovatelia dňa 23.04.2004 na Okresnom súde Bratislava III žalobu o určenie vlastníckeho práva vydržaním, v ktorom sa žalobcovia v zmysle upresnenia petitu zo dňa 27.09.2012 domáhali aby prvostupňový súd vydal rozsudok cit.

„Súd určuje, že navrhovatelia v 1) a 2) rade - [REDAKOVANÉ] (...) a [REDAKOVANÉ] (...), sú podielovými spoluvlastníkmi parcely č. [REDAKOVANÉ], ostatná plocha o výmere 297 m², vytyčenej geometrickým plánom [REDAKOVANÉ] z 05.01.2004 ako parcela č. [REDAKOVANÉ], situovanej v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] každý v podiele 1/2“.

Predmetné konanie je/bolo vedené na Okresnom súde Bratislava III., pod sp. zn. 13 C 43/04.

Okresný súd Bratislava III vydal dňa 15.4.2004 uznesenie č. k. 13 C 43/04-07 ktorým nariadil predbežné opatrenie cit:

„Odporcovi sa až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej zakazuje vstupovať na pozemok vyznačený v pripojenom geometrickom pláne č. [REDAKOVANÉ] zo dňa 5.1.2004, úradne overenom Katastrálnym úradom v Bratislave, Správou katastra Bratislava III dňa 15.1.2004 pod č. [REDAKOVANÉ] ako parc. č. [REDAKOVANÉ] o výmere 297 m², v k. ú. [REDAKOVANÉ]“. (...)

Prvé pojednávanie vo veci samej sa uskutočnilo na Okresnom súde Bratislava III., dňa 20.06.2005 (sudca Mgr. Marián Trenčan).

Nasledujúce pojednávania sa vo veci samej uskutočnili dňa 16.09.2008 (sudca [REDAKOVANÉ]) a dňa 26.11.2009 (sudca [REDAKOVANÉ]).

Dňa 23.01.2009 doručil PZ odporcu prvostupňovému súdu sťažnosť v ktorej okrem iného uviedol, že v predmetnej veci sp. zn. 13 C 43/2004 sa za obdobie 5 rokov vystriedali viacerí sudcovia ([REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a posledne [REDAKOVANÉ]) pričom sa za toto obdobie uskutočnili len dve pojednávania. Následne sa uskutočnili nasledovné procesné úkony:

Dňa 12.01.2010 sa uskutočnilo pojednávanie (sudca [REDAKOVANÉ]),

Dňa 24.02.2010 sa uskutočnilo pojednávanie (sudca [REDAKOVANÉ]),

Dňa 29.03.2010 sa uskutočnilo pojednávanie (sudca [REDAKOVANÉ]),

Dňa 12.05.2010 sa uskutočnilo pojednávanie (sudca [REDAKOVANÉ]),

Dňa 28.06.2010 sa uskutočnilo pojednávanie (sudca [REDAKOVANÉ]),

Dňa 07.11.2010 sa uskutočnilo pojednávanie (sudca [REDACTED]), na ktorom súd vyhlásil rozsudok vo veci samej.

Proti Rozsudku OS Bratislava III, č. k.: 13 C 43/2004-244 (ďalej ako „Rozsudok“) zo dňa 07.11.2011 podali dňa 31.01.2012 odporca a vedľajší účastník odvolanie, v ktorom žiadali aby odvolací súd zmenil Rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu žalobcov v celom rozsahu zamietne.

Konanie vo veci odvolania je vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn.: 14 Co/190/2012.

Podaním doručeným KS Bratislava dňa 26.02.2015 sa odporca na Krajskom súde Bratislava domáhal podania správy o stave konania a zároveň podal sťažnosť proti prieťahom v konaní v ktorej okrem iného uviedol, že od podania odvolania vo veci samej do dňa podania sťažnosti uplynulo viac ako (36) tridsaťšesť mesiacov, pričom vo veci odvolania doposiaľ nebolo rozhodnuté.

Nekonáním odvolacieho súdu pretrváva u odporcu právna neistota a s prihliadnutím na povahu veci a predmet konania aj márne plynutie lehôt súvisiacich s uplatnením nároku odporcu voči vedľajšiemu účastníkovi na vrátenie časti kúpnej ceny za prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorej určenie vlastníckeho práva je predmetom súdneho konania vo veci samej.

Z uvedených skutočností vyplýva, že Krajský súd Bratislava právoplatne nerozhodol v predmetnom konaní po viac než (3) troch rokoch, a to bez zavinenia na strane sťažovateľa, pôvodného odporcu alebo vedľajšieho účastníka. (...)

Otázku existencie zbytočných prieťahov v konaní a porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy, ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry skúma so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu podľa:

a) právnej a faktickej zložitosti veci, ktorá sa skúma aj so zreteľom na povahu veci a o čo v nej účastníkovi konania (sťažovateľovi) ide,

b) správania účastníka konania a

c) spôsobu, akým v konaní postupoval súd.

Ad. a) Žalobou sa žalobcovia domáhali určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vydržaním. Podľa názoru sťažovateľa nemožno mať za to, že by bolo možné považovať prejednávajúcu vec za fakticky alebo právne zložitú.

Ad. b) Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní došlo k zbytočným prieťahom. Sťažovateľ žiadnym úkonom neprispel k prieťahom alebo k spomaleniu postupu súdu prvého stupňa.

Ad. c) Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotí zbytočné prieťahy, je postup súdu. Nečinnosť a neefektívnu činnosť súdu (veľký časový odstup od podania návrhu do právoplatného rozhodnutia vo veci, ku ktorému doposiaľ nedošlo) nemožno podľa názoru sťažovateľa ničím ospravedlniť.

Neodôvodnené prieťahy, ktorými sa konanie neprimerane predĺžilo, a to najmä v dôsledku nečinnosti a neefektívneho postupu Okresného súdu Bratislava III a následne Krajského súdu Bratislava, viedli k porušeniu základného práva na prerokovanie veci sťažovateľa bez zbytočných prieťahov. (...)

Nečinnosťou porušovateľa základného práva sťažovateľa vznikla sťažovateľovi ujma spôsobená bezdôvodným predlžovaním stavu právnej neistoty, kedy všeobecné súdy nedokázali rozhodnúť sťažovateľovu vec v primeranej lehote čím márne plynie lehota súvisiacich s uplatnením nároku odporcu voči vedľajšiemu účastníkovi na vrátenie časti kúpnej ceny za prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorej určenie vlastníckeho práva je predmetom súdneho konania vo veci samej.

Stav právnej neistoty sa týka zasahovania do vlastníckeho práva sťažovateľa k predmetnej nehnuteľnosti, pričom vlastnícke právo je základným právom sťažovateľa v zmysle čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky.

S ohľadom na vyššie uvedené sa domnievame, že závažnosť vzniknutej ujmy a jej okolnosti sú veľmi významnej kvality a žiadame preto súd, aby prihliadol k tejto skutočnosti.

Vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva žiadame, aby Ústavný súd Slovenskej republiky priznal sťažovateľovi finančné zadostučinenie za spôsobenú ujmu vo výške 7.000,- EUR (slovom: sedemtisíc eur).

(...) Podaním doručeným Krajskému súdu Bratislava dňa 26.02.2015 sa odporca na Krajskom súde Bratislava domáhal podania správy o stave konania a zároveň podal sťažnosť proti prieťahom v konaní pričom Predseda Krajského súdu Bratislava o sťažnosti v lehote 30 dní nerozhodol. (...)

Vzhľadom k vyššie uvedenému žiadame, aby Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol o sťažnosti sťažovateľa takto:

1. Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom Krajského súdu Bratislava porušené.

2. Krajský súd Bratislava, Záhradnícka 10, 813 66 Bratislava, SR prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co/190/2012 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 7.000,- EUR (slovom: sedemtisíc eur), ktoré mu je Krajský súd Bratislava povinný vyplatiť na účet sťažovateľa(...), do (2)dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Krajský súd Bratislava je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia (2 právne úkony v zmysle § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov) sťažovateľovi v sume 491,46 EUR, na účet právneho zástupcu JUDr. Pavol Torňoš(...), do (2) dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.»

3. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: krajský súd, zastúpený jeho predsedom, listom sp. zn. Spr. 3563/15 zo 7. januára 2006 a právny zástupca sťažovateľky stanoviskom k uvedenému vyjadreniu krajského súdu z 25. januára 2016.

3.1 Predseda krajského súdu uviedol tieto relevantné skutočnosti:

„(...) Vec sp. zn. 14Co/190/2012 rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 14Co/190/2012 dňa 15. 12. 2015, ktorým rozsudkom tento odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 13C/43/2004 zo dňa 07. 11. 2011.

Predmetný rozsudok ešte nebol vyhotovený v písomnej forme, z ktorého dôvodu nie je možné v súčasnosti vyhovieť Vašej žiadosti o zaslanie súdneho spisu sp. zn. 14Co/190/2012 (sp. zn. 13C/43/2004). Uvedený spis si bude možné zapožičať priamo zo súdu prvého stupňa po tom, čo bude tomuto súdu vrátený tunajším súdom aj spolu rozhodnutím odvolacieho súdu na doručovanie rozsudku účastníkom konania, a to po zákonnej lehote na jeho vypracovanie.

Na základe týchto skutočností, Vám súčasne oznamujem, že Krajský súd v Bratislave podľa ustanovenia § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii ÚS SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, netrvá na ústnom prerokovaní veci pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.“

3.2 Právny zástupca sťažovateľky vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu krajského súdu uviedol tieto skutočnosti:

„(...) Súhlasíme s tvrdením(...), že vo veci sp. zn.: 14Co/190/2012 Krajský súd rozhodol rozsudkom zo dňa 15.12.2015. Uvádzame však, že napriek tomu, že Krajský súd Bratislava v predmetnej veci rozhodol 15.12.2015 doposiaľ nebol sťažovateľovi doručený predmetný rozsudok Krajského súdu Bratislava, a upriamujeme pozornosť, že rozsudok bol vyhlásený dňa 15.12.2016 (správne má byť 15.12.2015, pozn.) a do dnešného dňa uplynulo viac ako 40 dní a preto je predpoklad, že lehota opätovne nebola dodržaná.

Rovnako uvádzame, že sťažovateľovi nebolo doručené rozhodnutie predsedu Krajského súdu Bratislava, že by z vážnych dôvodov rozhodol o predĺžení lehoty na vyhotovenie a odoslanie predmetného rozsudku.

Podľa § 158 ods. 5 O. s. p. ak predseda súdu zo závažných dôvodov nerozhodne inak, rozsudok sa vyhotoví a odošle do 30 dní odo dňa jeho vyhlásenia; vo veciach týkajúcich sa maloletých detí sa rozsudok vyhotoví a odošle do desiatich dní odo dňa jeho vyhlásenia.

Z vyjadrenia KS Bratislava nevyplývajú žiadne skutkové tvrdenia, ktoré by preukazovali, že nedošlo k prieťahom v konaní a k porušeniu práva.

Na základe vyššie uvedeného navrhujeme aby Ústavný súd SR našej sťažnosti vyhovel.“

4. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 14 Co 190/2012:

Dňa 26. apríla 2012 bol krajskému súdu predložený spis Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 13 C 43/2004, aby krajský súd rozhodol o odvolaniach proti rozsudku okresného súdu č. k. 13 C 43/2004-244 zo 7. novembra 2011. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 14 Co 190/2012.

Dňa 26. februára 2015 sťažovateľka podala predsedovi krajského súdu sťažnosť na zbytočné prietahy v odvolacom konaní.

Dňa 17. marca 2015 podpredseda krajského súdu vo svojej odpovedi sťažovateľke uviedol, že dospel k záveru, že „*Vaša sťažnosť je dôvodná.*“. V rovnaký deň podpredseda krajského súdu upozornil predsedníčku senátu na prietahy v konaní.

Dňa 23. júna 2015 podpredseda krajského súdu požiadal predsedníčku senátu o predloženie správy o stave napadnutého konania.

Dňa 24. júna 2015 predsedníčka senátu reagovala na uvedenú žiadosť podpredsedu krajského súdu.

Dňa 15. decembra 2015 krajský súd rozsudkom č. k. 14 Co 190/2012-362 napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil.

Dňa 17. mája 2016 krajský súd uznesením č. k. 14 Co 190/2012-378 opravil svoj rozsudok č. k. 14 Co 190/2012-362.

Dňa 9. júna 2016 nadobudol právoplatnosť rozsudok krajského súdu č. k. 14 Co 190/2012-362 v spojení s opravným uznesením č. k. 14 Co 190/2012-378.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 190/2012 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov(...)

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná(...)

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a rovnako aj základného práva podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až

právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. I. ÚS 41/02).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od zložitosti veci. Napokon ani predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení nepoukázal na skutkovú alebo právnu zložitost' predmetnej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu okolnost', ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v napadnutom období k zbytočným priet'ahom v konaní.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom krajského súdu a konštatuje, že krajský súd bol v predmetnej veci nečinný v podstate od predloženia mu veci, t. j. od 26. apríla 2012 do 15. decembra 2015, teda pokiaľ v danom prípade odpočítame primeraný čas na prípravu odvolacieho konania (deväť mesiacov), krajský súd počas takmer troch rokov vo veci nevykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka v napadnutej veci počas súdneho konania nachádzala, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy, listiny a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02). K priet'ahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani v dôsledku správania účastníkov, ale predovšetkým v dôsledku postupu súdu.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. Vzhľadom na to, že 15. decembra 2015 krajský súd rozsudkom č. k. 14 Co 190/2012-362 vo veci rozhodol a toto rozhodnutie v spojení s opravným uznesením č. k. 14 Co 190/2012-378 nadobudlo právoplatnosť 9. júna 2016, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde, preto čo sa týka tejto časti sťažnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka požadovala priznať finančné zadosťučinenie vo výške 7 000 € najmä preto, že bola v právnej neistote, pričom „stav právnej neistoty sa týka zasahovania do vlastníckeho práva sťažovateľa k predmetnej nehnuteľnosti, pričom vlastnícke právo je základným právom sťažovateľa v zmysle čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky. S ohľadom na vyššie uvedené sa domnievame, že závažnosť vzniknutej ujmy a jej okolnosti sú veľmi významnej kvality a žiadame preto súd, aby prihliadol k tejto skutočnosti.“

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že aj konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd pritom prihliadol aj na to, že krajský súd po podaní sťažnosti predsedovi krajského súdu v primeranej dobe začal konať, teda táto sťažnosť sa stala efektívnym prostriedkom nápravy a vec bola napokon právoplatne skončená.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia z 23. marca 2015 a podanie sťažnosti z 31. marca 2015 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 25. januára 2016). Za dva úkony vykonané v roku 2015 patrí odmena v sume dvakrát po 139,83 € a režijný paušál dvakrát po 8,39 € a za jeden úkon vykonaný v roku 2016 patrí odmena v sume 143 € a režijný paušál 8,58 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú sumu 448,02 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľkou rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2016